

Stormvagt

KRISTINA OHLSSON

Serien om Fredrika Bergman

Askepot
Tusindfryd
Skytsengle
Paradisoffer
Davidsstjerner
Syndfloder

Serien om Martin Benner

Lotus Blues
Mios Blues
Den der banker på

Uden for serie

Syge sjæle

Børnebøger

Glasbørnene
Sølvdrengen
Stenengle
Mysteriet på Hester Hill

Kristina Ohlsson

Stormvagt

Oversat af Lilian Kingo

STORMVAGT

Oversat fra svensk efter: STORMVAKT

© Kristina Ohlsson 2020

Published by agreement with Salomonsson Agency

Omslag: Maria Sundberg/Art by Sundberg

Tryk: GGP Media GmbH, Pößneck

1. udgave, 1. oplag 2021

ISBN 978-87-7007-515-2

www.modtryk.dk

U middelbart inden midnat steg August af bussen ved Hovenäsbron. Mørket var lige så kompakt som ved juletid, men vejret var noget mildere. Mildere, men alligevel hårdt. Blæsten rev i hans jakke, og der var vådt på jorden. Regnen havde væltet ned på størstedelen af turen.

August indåndede den kølige luft. Endelig var han fremme. Han havde taget den sidste bus fra Göteborg klokken halv ti om aftenen og skiftet i Uddevalla. August konstaterede, at bussen var ankommet tidligere end det, der stod i køreplanen. Han regnede med, at det skete ret tit på steder, hvor der boede så få mennesker, og at det var noget af en overraskelse, hvis der stod nogen og ventede ved mere end hvert tredje stoppested.

Buschaufføren ventede tålmodigt, mens August løftede sine kufferter ud af bussens bagagerum. August tjekkede, han havde fået dem alle med. Tre styk. Han smækkede lugen til bagagerummet i, og bussen forsvandt ned ad gaden.

August så sig omkring. Massevis af tunge skyer på nattehimlen.

Det var præcis, som han havde hørt sin mor beskrive det.

At på Hovenäset regnede det altid. Aldrig havde hun set godt vejr der, selvom hun i lang tid havde tilbragt nogle sommeruger på Hovenäset hvert år. Det var Augusts farmor og farfar, der havde fået hans familie til at rejse dertil. De havde haft et sommerhus der og hævdede hårdnakket til deres dødsdag, at vejret da godt kunne være en smule ustadigt, men at det i det store hele aldrig var andet end fantastisk. Det var kun August og hans forældre, der var uheldige, når de kom på besøg.

Hver gang.

August lod sine kufferter stå og gik over på den anden side af broen. På afstand kunne han skimte skyggerne og konturerne af en lille by, men det var for mørkt til at se, hvordan den så ud. Det gjorde ikke noget, for August vidste, hvad der ventede ham. Omkring hundrede hvide træhuse, nogle røde bådehuse og dramatisk høje klipper, der rejste sig bag de små boliger.

Det var et dejligt sted.

Hans mor ville være blevet forbavset, hvis hun havde været i stand til at se ham nu. Med de stærke arme hvilende på broens gelænder og blikket ud over vandet og det sted, hvor han skulle bo. Hun ville være blevet endnu mere overrasket, hvis hun havde vidst, hvad han stod og tænkte.

At han på en måde var en, der var vendt hjem.

Også selvom han kun havde tilbragt nogle af sin barndoms somre på Hovenäset og ikke havde været der i næsten tredive år. Hans farmor og farfar havde solgt deres sommerhus, da han var ti, og selvom han havde længtes tilbage siden da, var en rejse hertil ikke blevet til noget.

August havde ellers ikke tænkt sig at flytte til Vestkysten. Han havde været på jagt efter et sommerhus, gerne et der krævede en smule omsorg. En større forandring end det havde han ikke forestillet sig. Ikke før han fandt den annonce, hvor der stod, at det gamle bedemandsfirma i Kungshamn var til salg. August kunne huske, hvordan han havde siddet ved computeren og kigget på bil lederne i ejendomsannoncen og mærket en lykkebølge strømme igennem kroppen.

Det her var den mulighed, han havde ventet på.

Det her skulle blive hans nye liv.

Han havde naturligvis bedt om en fremvisning af huset og også et syn og skøn – han var trods alt ikke så ivrig, at det slog over i ren naivitet – men da det var gjort, havde der ikke været noget, som holdt ham tilbage. Et bedemandsfirma var han ikke interesseret i at drive, men derimod havde han andre planer at føre ud i livet. Han havde underskrevet kontrakten for fire uger siden. I længere tid havde han følt trang til at afvikle sit liv i Stockholm.

En bil dyttede ad ham.

Han vendte sig om.

En grå Saab var standset på vejen ud for hans kufferter.

Manden, der sad på forsædet ved siden af en kvinde, rullede vinduet ned.

“August?” sagde manden.

“Det stemmer,” sagde August.

Kvinden så lettet ud.

“Vi var lidt usikre,” sagde hun. “Med tanke på efternavnet. Vi troede ikke ...”

Manden rømmede sig.

“Vi troede ikke, man kunne hedde Strindberg,” sagde han. “I hvert fald ikke når man hedder August til fornavn.”

“Det kan man,” bekræftede August. “Og I må være Esmeralda og Sven Jansson?”

Manden og kvinden nikkede. De steg ud af bilen, sagde goddag og gav hånd. De var udlejere af det hus, der skulle være hans bolig det næste år.

“Tak, fordi I ville komme og tage imod mig,” sagde August.

“Det manglede da bare,” sagde Esmeralda. “Det er ikke ret langt at gå, men det gør jo ikke den store forskel, når man har så meget med.”

Sven lagde Augusts ting i bilens bagagerum.

“Meget og meget,” sagde han. “Jeg synes ikke, det her ser ud af ret meget.”

“Resten af flyttelæsset kommer med et flyttefirma om et par dage,” sagde August.

“Det skrev han jo i det brev, han sendte,” sagde Esmeralda.

“Brev?” sagde Sven.

“Mail, mener jeg,” sagde Esmeralda. Hun vendte sig om mod August.

“Du ved godt, at huset er delvist møbleret, ikke? Jeg tror, du kommer til at klare dig, indtil dine ting ankommer.”

Sven smækkede bagsmækken i.

I samme øjeblik kørte to politibiler forbi. Blå blinklys på taget, men ingen sirener. August kiggede efter dem.

“En kvinde er meldt savnet,” sagde Esmeralda. “Det skete åbenbart for et par timer siden.”

“Hende finder de sikkert snart,” sagde Sven. “Nu kører vi.”

Natten var skånselsløs. Kommissær Maria Martinsson stod på Tångens badested knap hundrede meter fra bådehusene og broen. Vinden flåede i hendes hår, det føltes, som om den bearbejdede hvert eneste hår for at få det til at forlade hendes hoved. Ved parkeringspladsen længere derfra kunne man se de tændte gadelamper, men der, hvor Maria stod, var den enlige gadelampe gået i stykker.

Mørke eller lys – faktisk spillede det ikke nogen rolle. Maria navigerede efter de lyde, hun havde i sin nærhed. Havet buldrede foran hende. Der lå en flydebro i vandet, som forbandt den korte stribe strand med Klåvholmen et stykke ude i havet. Broen rykkede i de kæder, der holdt den på plads.

Maria holdt godt fast i den tunge lommelygte, hun havde fået med fra bilen, og lod lyskeglen feje hen over jorden, ud mod broen og Klåvholmen. Broen lyste blankt af fugt fra regn og hav. Det var utænkeligt at gå ud på den. Dels var den lukket på grund af reparation, og dels var den så glat som en skøjtebane. Bølger slog op og skyllede hen over træplankerne med få minutters mellemrum.

Hun kiggede ud over havet. Det var muligt at opfatte skiftende nuancer i de mørke skygger. Havet hævede og sænkede sig i takt med bølgerne. For en uges tid siden havde det her været den rene idyl. Det var svært at forestille sig nu.

En bevægelse i udkanten af hendes synsfelt forstyrrede hende.

Ray-Ray, hendes nærmeste kollega, stod et stykke fra hende.

De var fyldt af den samme uro. Der var sket noget med Agnes Eriksson.

Opkaldet fra deres chef, Roland, var kommet ved nitiden om

aftenen, hvor Maria sad og så en film sammen med Paul. Efter otte års ægteskab var det der, de var havnet, foran fjernsynet.

“En kvinde er forsvundet fra Kungshamn,” havde Roland sagt. “Hendes mand ringede og anmeldte det. Der er blevet sendt en patrulje ud fra Uddevalla, og de er lige så bekymrede som hendes mand. Tag Ray-Ray med, og lav en indledende afhøring, dan jer en opfattelse af, hvad der er sket. I skal ikke spare på krudtet, hvis det bliver nødvendigt.”

Der var gået nogle timer siden da. Familien Eriksson boede i den del af Kungshamn, der hed Fisketången, men som bare blev kaldt for Tången. Deres hus lå midt i en idyllisk samling huse, hovedsagelig sommerhusboliger. Familien Eriksson boede dog permanent i et hus, der var noget større end de andre i kvarteret.

Ray-Ray stillede sig ved siden af Maria.

“Hvad tror du?” spurgte han.

“At vi ved for lidt,” sagde Maria.

Ray-Ray lyste foran sig med lommelygten. Iltre bølger blinkede i dens lys.

“Hele stedet her er jo én stor blindgyde,” sagde han. “Hvis hun nåede hele vejen ud til båden, er der kun få steder, hun kan befinde sig.”

“Hvordan går det med at stemme dørklokker?” spurgte Maria.

“En allerhovedes masse tomme huse. Men vi har et vidne, en dame, der bor cirka tre hundrede meter herfra. Hun bekræfter, at hun så Agnes haste forbi på fortovet lige efter klokken seks i aften. Vidnet så ikke, hvor hun gik hen, men hun havde retning mod bådehavnen.”

“Okay, godt,” sagde Maria.

Så vidste de i det mindste med sikkerhed, at Agnes rent faktisk var gået hjemmefra på det tidspunkt, som hendes mand havde givet dem. Men de kunne stadigvæk ikke vide, om hun virkelig havde været på vej hen til bådebroen, sådan som hendes mand havde sagt, eller om hun havde været der, havde forladt stedet og var gået et andet sted hen.

Maria kastede et sidste, langt blik ud over havet, før de gik deres vej. Kollegernes lommelygter spillede mellem de små bådehuse og også ude på Stortångskäret, som man i modsætning til Kläv-

holmen kunne nå ud til via en langt kortere bro. Maria så sine kolleger gå meget forsigtigt hen over broen, for også den var glat af regn og havvand. Det var kolleger, som hun og Ray-Ray havde fået travlt med at ringe til, efter at de havde talt med Agnes' mand, Fredrik. De havde vurderet, at hans oprørte tilstand var troværdig, og desuden blev han bakket op af sin urolige søn. Kort efter var hele cirkuset sat i gang. Broerne var tjekket, det samme var båden, og familiens bådehus var blevet undersøgt. Derefter udvidede man hurtigt søgeområdet.

Alle var klar over én ting: Det var ikke en god nat at falde i vandet. Det kunne opsluge selv det stærkeste menneske.

En helikopter trodsede uvejret og fløj frem og tilbage over området, ud over havet og tilbage igen i en stor halvcirkel. Sporhunde bjæffede i mørket og ledte lige så intenst og ivrigt efter Agnes som alle andre.

Og til havs var søredningen også blevet sat ind. De var gået ud med flere både og afsøgte nu den nærmeste kyststrækning sammen med en lodsbåd, som søfartsstyrelsen bidrog med. Det var en rædsom opgave. Signallysene lyste skarpt, men eftersom bølgerne gik højt, også tæt på land, var det svært at få overblik over havet, hvilket betød, at de risikerede at sejle ind i Agnes, så hun kom til skade. Hvis det altså var lykkedes hende at holde sig i live i vandet.

Maria kunne mærke adrenalinen koge i kroppen. Hun ville have daggry og dagslys. Hun ville give Agnes en fair chance.

“Er I kommet nogen vegne?” spurgte Roland.

“Nej, desværre. Ikke endnu,” svarede Maria.

“Det er en hård nat,” sagde han. “Det her kan trække ud, så jeg vil allerede nu gøre det klart, at du og Ray-Ray skal lede efterforskningen.”

Maria sank en klump.

“Vi finder hende,” sagde hun.

“Jeg siger ikke andet,” sagde Roland. “Men vi er nødt til at forberede os på, at det her kan slutte på en anden måde, end det vi havde håbet. Hvis det bliver tilfældet, vil jeg beholde dig og Ray-Ray på stedet. I får campingvognen som base og skaber plads til resten af teamet i den udstrækning, det bliver nødvendigt.”

Maria stivnede.

“Campingvognen? Jamen Roland, det går ikke. Den er jo ...”

“Den er alt, hvad vi har,” afbrød Roland hende. “Jeg kan muligvis få fat i en større.”

Han lagde på.

Campingvognen. Det her ville Ray-Ray ikke blive glad for.

En hoste fik hende til at vende sig om.

Fredrik Eriksson stod få meter fra hende.

Hans ansigt så udtæret ud, men beslutsomt. Intet spor af træthed. Den akutte uro holdt ham i gang, og det ville den blive ved med. Maria havde set det flere gange, end hun kunne tælle til. Angstens rus var den sværeste at stille tilfreds.

Maria gik hen til ham.

“Der er mange her,” sagde han og kiggede hen mod bådehusene. “Politifolk, mener jeg.”

Maria nikkede.

“Vi gør vores bedste,” sagde hun.

Fredrik svingede med den lommelygte, han havde i hånden. Batterierne var ved at stå af, og den lyste kun svagt. Maria søgte hans blik, men manden, der ledte efter sin kone, kiggede alle andre steder hen end på hende.

“Hun svømmer godt,” sagde han. “Rigtig godt.”

“Ja, det har du nævnt,” sagde Maria.

Og så, som om det var noget, hun kom på lige nu og her:

“Fortæl mig om aftenen igen.”

Fredrik nikkede og begyndte at fortælle. Ordene strømmede ud af ham.

“Vi hørte om uvejret allerede i går, men du ved, hvordan det er ... man tror ikke, det bliver så slemt, som det så bliver. Agnes gik hjemmefra for at tjekke, at båden var ordentligt fortøjet. Klokken var lidt over seks. Jeg havde sagt, at jeg ville lave mad, for en gangs skyld var jeg lidt tidligere hjemme fra arbejde. Og så kom hun ikke tilbage. Hun tog heller ikke sin telefon. Vi skulle have haft steg, jeg havde allerede taget den ud af køleskabet, for at den ikke skulle være så kold, når jeg satte den i ovnen. Jeg ventede i en time, så sagde jeg til Isak, at jeg var bekymret. Da vi havde ledt i halvanden time, og vi stadigvæk ikke havde fundet Agnes, ringede jeg til jer.”

Maria nikkede. Fredrik havde allerede redegjort for sin kones forsvinden flere gange, og hver gang fortalte han den samme historie. Hvis han opdigtede noget af det, var han en god løgner.

Fredrik så sig rådvildt omkring. Panikken lyste ud af øjnene på ham.

Maria forstod hans uro.

Det var uvejret, der havde fået dem til at sætte så meget ind allerede fra start. Det og så hans fortælling om den planlagte aftensmad. Agnes havde ikke haft i sinde at blive væk særlig længe.

Maria lagde en hånd på Fredriks arm.

“Gå hjem,” sagde hun. “Gå hjem, og tag din søn med. Vi lader høre fra os, så snart vi har noget at fortælle.”

Fredrik rystede på hovedet.

“Hun er her jo et sted,” sagde han. “Det må hun jo være.”

En skygge kom gående fra badestedet. Så én mere. Agnes og Fredriks søn, Isak, kom hen til dem. Han havde en kammerat med. En høj fyr med et alvorligt ansigtsudtryk og mørkt hår med skråt pandehår. Begge fyrene var i slutningen af teenageårene, men kammeratens blik var mere tilstedeværende, havde et tydeligere fokus end Isaks. Isaks øjne var fulde af frustration, og det skyldtes nok ikke kun, at det var hans mor og ikke kammeratens, der var forsvundet. Isak havde mere temperament. Det kunne man se i hans kropssprog, i hans måde at tale på.

“Hvad har I gang i?” spurgte han. “Hvorfor går det så langsomt?”

Han spyttede ordene ud, som om han ikke kunne få dem hurtigt nok ud.

Fredrik forsøgte at lægge armen om sønnens skuldre, men Isak rystede den af sig.

“De gør deres bedste,” sagde Fredrik hæst.

“Vel gør de ej, de arbejder langsomt med vilje.”

Maria kunne godt se logikken i Isaks vrede. De timer, der var gået, måtte føles som en evighed.

“Vi gør alt, hvad vi kan,” sagde Maria.

Så fik hun øje på en person mere. En kortklippet kvinde, der stod et stykke væk, som om hun ikke ville forstyrre. Alligevel fik Maria en følelse af, at hun på en eller anden måde hørte sammen med de personer, hun havde foran sig.

Fredrik og kvinden fik øjenkontakt og nikkede til hinanden. Isaks kammerat gik hen til hende, og en diskussion af en slags tog sin begyndelse.

“Hvor er hun?” spurgte Fredrik, og så en gang til, højere: *“Hvor fanden er Agnes?”*

“Vi finder hende,” sagde Maria.

Det var et vanskeligt løfte at give, men det var oprigtigt. Hun hyklede sjældent eller aldrig. Det her var en sag, der krævede fuld tilstedeværelse fra hendes side – uanset om det kun gjaldt resten af natten eller længere.

Maria havde ikke mødt Agnes, men havde set billeder af hende. Fredrik havde en masse billeder i sin telefon, og på næsten alle udstrålede Agnes styrke og ro. Og desuden var hun smuk. På den klassiske måde.

På de billeder, som Maria havde set, var Agnes' blik varmt og indfølelse. Og frejdigt. Det var et ord, som Maria i grunden havde glemt, indtil det dukkede op i hendes bevidsthed, da hun så billederne af Agnes.

Frejdig.

Livsbekræftende.

Med et strejf af styrke og alvor.

Fredrik kiggede på hende. I hans ansigt sås en lang række følelser. Uro, angst, sorg, men også handlekraft og noget der mindede om håb.

Maria tog en dyb indånding.

“Vi finder hende,” sagde hun igen.

Hun vendte atter blikket ud mod havet og var helt sikker på, at hun mente det. Hun ville ikke give op, før hun havde fundet ud af, hvad der var sket med Agnes med de varme øjne.

Det tog knap tre minutter at køre fra Hovenäsbron til huset på Kärleksvägen. En magisk adresse, som August straks var blevet forelsket i. Hvilket var heldigt, for det hastede at finde et sted at bo. Den ejendom, han havde købt af bedemanden, indeholdt en stor beboelsedel på overetagen, og August havde haft planer om at bosætte sig der, i hvert fald i begyndelsen. Indtil ejendomsmægleren ringede, en uge efter at kontrakten var underskrevet, og sagde, at han desværre havde dårlige nyheder.

“Sælgeren har opdaget en vandskade i badeværelset på overetagen,” havde han sagt. “Men det er held i uheld: Han har fundet et firma, der kan begynde at arbejde på det allerede i morgen.”

August var blevet stiktosset, hvilket var usædvanligt. Det var ejendomsmæglerens overfriske tonefald, som han blev så irriteret over. ‘Held i uheld’ var ikke et udtryk, som August brød sig om.

Det tog tid at reparere en vandskade. Der skulle sættes ventilatorer op, skaden skulle udbedres, og bagefter skulle der ny beklædning på. Han spekulerede på, hvad den byggesagkyndige havde haft gang i. Hvordan havde han kunnet overse så åbenlys en skade?

“Hvad siger du til at bo på Hovenäset?” havde ejendomsmægleren spurgt. “Jeg har fået et tip om et hus på Kärleksvägen.”

Forslaget havde ramt August lige i hjertet. Og så på Hovenäset. August var ikke tilhænger af lange beslutningsprocesser og havde bestemt sig få timer senere. Han ville gerne leje huset på Hovenäset, dog ikke kun i et par uger, men i et år. Det blev for besværligt at flytte mellem forskellige adresser, og desuden ville han rigtig gerne give Hovenäset en chance. Ægteparret Jansson

ville hellere end gerne leje ud på længere basis, så nu var alting snart faldet på plads.

Mens de kørte, sad August på bagsædet og så de tomme, nedlukkede sommerhuse passere forbi uden for bilen. Han havde altid været glad for at være alene, men det kunne godt tænkes, at så høj en grad af ensomhed ville blive for meget.

“Bor der ikke andre end mig her?” spurgte August og forsøgte at få det til at lyde, som om det var hans spøg.

“Jo, jo,” sagde Esmeralda. “Her er næsten et hundrede og firs fastboende.”

Sven grinede.

“Det er en rigtig storby, du er flyttet til,” sagde han.

August smilede.

“Jeg håber, du synes, huset ser ud som på de billeder, vi sendte,” sagde Esmeralda uroligt, da de steg ud af bilen.

“Det gør det sikkert,” sagde August.

Det var samme type hus som de fleste andre på stedet. Et hvidt træhus bygget på en granitsokkel, der var næsten lige så høj som August. En masse træskærerarbejde omkring vinduer og døre. En balkon mod syd og en altan, der lå i skygge fra nabohuset.

Varmen bredte sig i brystet på ham. Det her skulle nok blive godt.

Esmeralda gik i forvejen op ad trappen og låste døren op.

August og Sven kom bagefter med kufferterne.

Der lugtede indelukket i huset. Ikke den slags sommerhuslugt, der vidnede om fugtskader og skimmel, mere som om nogen havde glemt at lufte ud.

Esmeralda blev ved med at se urolig ud, efter at de var kommet ind.

“Det er ikke så stort,” sagde hun. “Men det er forhåbentlig stort nok til dig.”

Det var mere end stort nok. På overetagen var der badeværelse, alrum, et lille gæsteværelse og et soveværelse med balkon og udsigt ud over havet. Og nedenunder var der køkken, en større stue og et mindre værelse, som August straks besluttede sig for at indrette som hjemmekontor. Huset var ikke nyrenoveret, men heller ikke utiltalende eller umoderne. Derimod havde August og Jansson-

parret ikke samme indretningssmag. Der var ikke nogen entydig linje i valget af møbler. Gamle lænestole flokkedes omkring nyere sofaborde og bogreoler og slidte kludetæpper. Det kunne have været charmerende, hvis ikke udvalget af ting og sager havde virket så tilfældigt.

Esmeralda og Sven sendte hinanden et hurtigt blik.

“Køkkenet,” sagde Sven. “Komfuret.”

“Nåh, ja,” sagde Esmeralda.

Hun skyndte sig ud af stuen, og August regnede med, at han skulle følge efter.

“Denne plade er mere sløv end de andre,” sagde hun og pegede på den mindste kogeplade. “Hvis det er et problem for dig, må du selvfølgelig sige til.”

Hun vekslede et blik med sin mand. Han fortrak ikke en mine.

“Jeg elsker at lave mad,” sagde August. “Men komfuret har jo tre plader mere.”

Han smilede igen.

Alligevel virkede det ikke, som om Janssonparret havde tænkt sig at tøjle op. August kiggede på de hvide skabslåger og det lyse trægulv. Store vinduer, der så ud til at være nypudsede. Var der noget, han ikke fik øje på? Noget forkert, som de ventede på, at han skulle opdage?

Det mente han ikke.

Og hvis der var, måtte han jo vende tilbage.

“Nå,” sagde Esmeralda. “Du vil sikkert gerne være i fred her.”

“Du skal bare ringe, hvis der er noget,” sagde Sven. “Vi bor jo i Kungshamn, så vi kan være her i løbet af få minutter.”

“Jeg kan ikke forestille mig, at jeg ikke kommer til at trives her,” sagde August og fulgte dem ud i gangen.

Esmeralda sendte ham et hurtigt smil.

“Man kan jo ikke lade være med at spørge,” sagde hun. “Hvordan kan det være, du har købt bedemandsfirmaet og er flyttet hertil? Jeg mener, der er langt fra Stockholm til Kungshamn. På mere end én måde. Stockholm er en storby, og Kungshamn ... er en hel del mindre.”

Uafvidende besvarede hun selv spørgsmålet.

Det var den geografiske afstand og kontrasten mellem de to byer, der havde virket tiltrækkende på ham. Han havde haft brug for forandring, og det skulle være nu og her. Et sommerhus ville ikke have været nok, det kunne han se nu.

For bag sig havde August det værste år i sit liv.

Et *annus horribilis*.

Det var det, hans ældste ven og kollega Henrik Mohlin havde kaldt det, og det var en god beskrivelse af et afskyeligt år. Udtrykket var lånt fra den britiske dronning Elizabeth II. Hendes *annus horribilis* havde været i 1992, hvor flere af hendes børn blev separeret og skilt fra deres ægtefæller. Som prikken over i'et ødelagde en stor brand dele af Windsor Castle. Selvom August rent intellektuelt havde forstået, at alle mennesker skulle igennem sådan et år i deres levetid, havde han regnet med, at det ville ske senere i livet. Han havde ganske enkelt ikke været parat til sit værste år, når han kun var nået halvvejs til de halvfems.

Det var især to ting, der havde gjort året så rædselsfuldt.

Først en separation. August var blevet forladt af den kvinde, han havde været sammen med i over tyve år. Hun hed Helene, og nu var hun fortid.

Kun få måneder senere døde hans forældre. Et stort tab, som han stadigvæk ikke var færdig med at forholde sig til. Begge forældrene var døde inden for det samme døgn. Den stærkeste drivkraft til hans flytning til vestkysten var, at han havde mistet sin far og mor.

Men alt det valgte han at tie med. Det var for privat, for smertefuldt. Derfor havde han forberedt et alternativt svar for at have noget at sige, når folk spurgte til hans flytning.

“Jeg ville prøve noget nyt,” sagde han til Esmeralda. “Og jeg ville gøre det et sted, hvor jeg følte mig hjemme. Kungshamn og Hovenäset virkede som et godt valg, eftersom jeg har tilbragt en del af min barndom her.”

Det lød så klogt, så gennemtænkt. Befriende langt fra sandheden.

“Åh, det forstår jeg godt,” sagde Esmeralda. “Og hvad lavede du så i Stockholm?”

“Jeg arbejdede som kapitalforvalter,” sagde August.

“Hvad er det nu, det er?” spurgte Sven. “En der laver penge ud af penge?”

“Sådan cirka,” sagde August.

Han havde været god til det, han lavede.

Tilstrækkelig god til at blive en af de bedste.

Tilstrækkelig god til at blive velhavende.

Men havde han været lykkelig? Svaret var nej.

Kapitalforvalter var ikke noget, han havde drømt om at blive, sådan var det bare blevet. Han havde brugt to årtier i finansbranchen uden at have det sjovt med det. Han undgik at tænke på, hvad det gjorde ved et menneskes sjæl. Nogenlunde ligesom han helst ikke ville tænke på, hvad årene med Helene havde kostet ham rent mentalt.

“Og hvornår går du så i gang med din virksomhed i Kungshamn?” spurgte Esmeralda, der ikke lod til at have noget tilovers for finansbranchen.

“Jeg får nøglerne til lokalerne om syv dage,” sagde August.

Han blev i dårligt humør, når han tænkte på den vandskade, der var årsagen til, at han skulle vente syv dage, inden han fik adgang til ejendommen, så han styrede samtalen over i en anden retning.

“Der kommer snart en annonce i *Bobusläningen*,” sagde han. “Jeg håber, den vil virke i en fart.”

“En annonce?” sagde Sven.

“Folk skal jo have at vide, hvad jeg har tænkt mig at lave her,” sagde August.

Esmeralda og Sven kiggede begge to på ham.

“Du er nødt til at tilfredsstille vores nysgerrighed nu,” sagde Esmeralda. “Hvad har du tænkt dig at lave i det gamle bedemandsfirma?”

“Det troede jeg da, I allerede vidste,” sagde August forbavset. “Jeg har tænkt mig at åbne en butik. *Strindbergs secondhand*.”

Netop som ordene forlod hans mund, lød der et tordenskrald, som fik vinduerne til at klirre. Et sekund efter blev himlen kløvet af et lyn, der oplyste hele den lille by et øjeblik.

Så gik alt lys ud, og det hus, som August Strindberg havde lejet, blev bælgmørkt.

“Du skal gå med hjem.”

Karl kiggede ikke på sin mor. Han havde opmærksomheden rettet mod Isak, Fredrik og politiet.

“Jeg vil blive her, så længe Isak er her.”

Det var løgn.

Karl ville blive for sin egen skyld, men det havde han ikke lyst til at fortælle.

Hans mor frøs, det kunne han godt se. Det gjorde hun i og for sig altid, men lige nu mere end ellers.

“Isak har brug for mig,” tilføjede Karl.

Det var derimod ikke løgn.

Men det var stadigvæk ikke årsagen til, at han ikke ville gå hjem.

Blæsten bed ham i kinderne. Han svarede igen ved at klø sig der, hvor den bed allermest. At han kløede sig i ansigtet, når han følte sig stresset, var en irriterende uvane, som han ikke kunne slippe af med. Han anstrengte sig for at stå stille, så han ikke kom til at ryste af kulde. Hans mor var ikke den eneste, der frøs.

Hun sukkede.

“Okay,” sagde hun. “Du må jo gøre det, du finder bedst. Jeg stoler på, at du bruger dit kloge hoved til at træffe fornuftige beslutninger.”

Hun lagde en blød hånd på hans nakke og forsøgte at trække ham ind til sig, men hun var for lav, havde ikke kræfter nok.

“Jeg går hjem nu,” sagde hun. “Far er ude med redningstjenesten et par timer mere. Lov mig, at du ikke lader Isak overtale dig til at gøre noget dumt. Lov mig det!”

Han nikkede hurtigt. Hvad troede hun i grunden om ham? Ikke det værste, så meget vidste han.

Isaks stemme skar igennem uvejret. Karl syntes, det lød, som om han kaldte politiet dovne, men han var ikke sikker.

Hans mor stak hænderne i lommerne.

“Jeg har mobilen tændt,” sagde hun. “Ring, hvis der sker noget. Ring med det samme, Karl.”

“Det lover jeg,” sagde han.

Hans mor sendte ham et bedrøvet smil og gik sin vej. Hun så sig tilbage over skulderen flere gange. Som om hun troede, han ville forsvinde, hvis hun vendte sig bort.

Karl fattede ikke, hun orkede at være så nervøs hele tiden. Bange var hun også. Mest af alt for, at der skulle ske Karl noget. Eller ‘ske’ var faktisk det forkerte ord. Mor var bange for alt det, der var normalt. Som at Karl ville flytte hjemmefra efter gymnasiet. Og det at han allerede vidste, hvad han skulle arbejde med. Rumfart. Som astronaut, uddannet af NASA.

En helikopter bevægede sig ind over land og ud over havet igen. Karl så sin mor kigge efter den.

Hun skulle bare vide det, jeg ved, tænkte han, så ville hun være blevet syg for alvor.

Isak kom hen til Karl. Han kiggede efter Karls mor.

“Hvad sagde Cecilia? Du går vel ikke hjem?”

“Nej, nej.”

“Godt,” sagde Isak. “Politiet er skod. De gør jo ikke noget. Hvorfor er militæret her ikke?”

Han var rød i kinderne og mørk i øjnene.

“Militæret?” sagde Karl og mærkede pulsen stige. “Jeg tror ikke, de plejer at være med, når den slags sker.”

Isak stønnede.

“Skide svagpissere” sagde han. “Det er jo nu, mor er væk. *Nu*. Det er jo pissekoldt ude. Tænk, hvis hun ligger et sted og er kommet noget til.”

Karl sank en klump.

Isak trak ham i armen.

“Kom,” sagde han.

De forlod kajen og bådehusene og badestedet og gik ad vejen

op mod sommerhusene. Isak lyste ind i haverne med sin lom-
melygte, mens de gik forbi. Karl gjorde det samme. Så gik Isak
pludselig hen til et af husene og lyste ind gennem et mørkt vindue.

“Hov, hvad har du gang i?” spurgte Karl.

“Vi er da nødt til at se ordentligt efter,” sagde Isak.

Karl kiggede forskrækket på huset. Han havde ingen anelse
om, hvem der boede der. Og det havde Isak garanteret heller ikke.

“Hvorfor skulle Agnes være derinde?” spurgte han.

“Hvorfor skulle mor overhovedet være forsvundet?” gav Isak
igen. “Politiet har ledt alle de oplagte steder. Nu skal du og jeg lede
de steder, som ingen har tjekket endnu. Kom nu. Vi skal finde mor.”